

kjendt Forslag af afsdøde daværende Postepedient Th. Faber om Frimærkets Anvendelse i Post-Sparekasser; det findes i Tidsskrift for Postvæsenet i Septemberheftet for 1877. Det er muligt, at man kan sige, at vi have saa mange Sparekasser i Forveien, at de ikke behøves, og det er muligt, at man vil sige, at man først vil se, hvad der kommer ud af Post- og Kontorholdslønningslovene. Det skal jeg ikke sige Noget til; men jeg berører kun Tanken, og muligvis kunne vi allerede nu faae at høre, hvad Regjeringen tænker om denne Sag. — Endelig har jeg en anden almindelig Bemærkning at gjøre, og det er, om Regjeringen eller Postvæsenet — thi Regjeringen kan jo ikke tænke paa Alting — har tænkt paa, hvorledes man kan hindre, hvad der ikke saa sjældent sker, at Korsbaand bortføre Breve tidt til fjerne Lande. Det er hændet mig, dog i en mindre Maalestok, idet et Brev til mig er bortkommet, heldigvis ikke til fjerne Lande, men kun til Helsingør. Jeg fik en Dag et Brev, hvorfor der blev afkrævet mig 12 Ore, fordi det var utilstrækkeligt frankeret, der var nemlig kun et 4 Ores Mærke paa det. Jeg saa imidlertid strax af det paatrykte Stempel, at det skrev sig fra en Mand i Kjøbenhavn i min umiddelbare Nærhed, og jeg nægtede derfor at modtage Brevet. Jeg gik til Manden og fik at vide, at det var afsendt af ham for 2 Dage siden, men var bleven forsinket, fordi det var gaaet over Helsingør, hvor en ubekjendt Mand har modtaget det, rimeligvis i et Korsbaand. Denne Mand har været saa velvillig at lægge det i en Postkasse igjen, men naturligvis har han ikke yderligere frankeret det. Den Mand i Kjøbenhavn, der havde skrevet Brevet, mente, at vi skulde forsøge Sagen netop for at sætte Postvæsenet i Bevægelse og give det nærmere Leilighed til at tænke over Sagen, som man burde forhindre Gjentagelse af; thi det er dog for Smed at rette Bager at lade Modtageren lide ondt, fordi der er Andre, der — jeg vil ikke sige ikke gjøre sin Pligt, men dog ikke have den Opmærksomhed, de burde have. I dette Tilfælde rammer disse Ord Postvæsenet, men jeg vil dog sige, at de ramme Regjeringen, for saavidt der fra Regjeringens Side administrativt kan gjøres Noget for at forhindre at Breve, om jeg maa ndrøkke mig saaledes, lufte sig ind i Korsbaandsforsendelser. I Udlandet i de større Steder, i alt Fald f. Ex. i Bryssel, har man ganske almindelig paa Gaderne noget lignende, som man har her paa Kjøbenhavns Posthus, nemlig to Kasser ved Siden af hinanden, den ene for Breve, den anden

for Korsbaandsforsendelser, det er Noget, der til Dels forebygger, at Breve komme ind i Korsbaandsforsendelser. Det er et Spørgsmaal, om man er i Stånd til at paahvde Indførelsen af saadanne Korsbaand, at man forhindrer Breve fra at komme ind i dem, f. Ex. at man skal rulle dem sammen; men jeg vil dog sige, at allerede selve Navnet Korsbaand er ueheldigt, fordi det leder Tanken hen paa en Forsendelse, som kan være saaledes, at Breve kan smige sig derind. For Resten er det jo ikke mere Korsbaand, man bruger, men Enkeltpaand. Navnet Korsbaand bruges kun i de nordiske Riger og i Tydskland, andre Steder har man andre Navne. Men det er som sagt Noget, hvorpaa der maaste kan raades Bod administrativt. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Enkelt-heder ved en 1ste Behandling, men jeg har dog villet fremsætte disse Bemærkninger, dels da de muligvis kunne foranledige Udtalelser fra den ærede Minister, og dels ogsaa, fordi de maaste kunne tjene til nærmere Overveielse for det Udvalg, jeg antager vil blive nedsat i Sagen. Jeg skal kun ganske almindelig sige, at det forekommer mig, at vi have længe trængt til en Reform i den Retning, som her er foreslaet, det er muligt, at man ikke her i Thinget kan blive enig om at gaa saa vidt og tage saa Meget med, som her er foreslaet; men, selv om man kun vil gaa mindre vidt og tage mindre med, saa skulde det glæde mig, om man dog kunde faae Noget igjennem, Noget, der kunde være en Reform i de antydede Retninger.

Scharling: Det forekommer mig lidt ubilligt, naar de to foregaaende Talere have bebrejdet Postvæsenet og Indenrigsministeriet dets Forkjærlighed for 5-Oren, min Antagelse vilde snarere gaa i modsat Retning, at den ikke er tilstrækkelig gennemført, man finder jo saaledes i dette Lovforslag baade 1, 4 og 8 Ore. Jeg skal strax komme lidt nærmere tilbage dertil, men vil først gjøre et Par spredte Smaabemærkninger med Hensyn til Indholdet af § 1. Hvorvidt overhovedet det hele Lovforslag, dersom det blev til Lov, vilde blive hilst med Glæde af det korresponderende Publikum, turde maaste være et Spørgsmaal. Der er under Nr. 1 og 2 et Par Medsættelser, men ellers gaar det mest i forhøiende Retning, og Spørgsmaalet bliver altsaa, hvad Forhold der er mellem Medsættelser og Forhøielser, om de kan siges at gaa nogenlunde op imod hinanden for det korresponderende Publikum i Almindelighed. At man har gjort disse Forhøielser for at naae til en Gjennemførelse af 5-Oresystemet, anser jeg i og for